

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 270/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Slovenskou republikou, zastúpenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Petra L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2010 doručená sťažnosť P. L., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dodatkový protokol“) Slovenskou republikou, zastúpenou Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Televízia „TA3“ porušila moje práva odvysielaním spravodajských relácií v dňoch 17. a 18. januára 2007, na podklade čoho som vo veci podal žalobu. Môj žalobný návrh sa prejednával na Okresnom súde Bratislava II v konaní č. 19 C/49/2007, ktorý dňa 18.11.2008 vydal rozsudok, že vysielateľ porušil moje práva a ako odškodné mi musí o. i. zaplatiť sumu vo výške 100.000.-Sk a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Vysielateľ sa voči rozsudku odvolal, avšak iba v tej časti, ktorá sa týkala povinnosti zaplatiť trovy právneho zastupovania. Voči povinnosti zaplatiť mi uvedené odškodné sa vysielateľ neodvolal.

Odvolačí súd – t. j. Krajský súd Bratislava na hlavnom pojednávaní dňa 4. 5. 2010 v k. č. 14 Co/127/2009 uviedol, že vysielateľ neporušil moje práva, ale vzhľadom k tomu, že nepodal odvolanie voči tej časti rozhodnutia súdu I. stupňa, ktorým bola vysielateľovi stanovená povinnosť zaplatiť mi 100 000,-Sk sa táto časť rozsudku správoplatňuje, a teda vysielateľ je povinný mi túto sumu uhradiť.

Vysielateľ mi však do dnes uvedenú sumu (odškodné) neuhradil, a to napriek tomu, že podľa rozsudku tak mal spraviť do 3 dní“.

Sťažovateľ tvrdí, že tým, že televízia TA3 (ďalej aj „vysielateľ“) mu dodnes nezaplatila odškodné, ktoré mu zaplatiť mala, a tým, že nedošlo k výkonu rozhodnutia súdov, ktoré nariadili televízii TA3 zaplatiť mu do troch dní od právoplatnosti rozsudku 100 000 Sk, došlo k porušeniu jeho práv na „vykonateľnosť súdneho rozhodnutia“, ktoré spadá do rámca čl. 6 dohovoru; zároveň tým došlo aj k porušeniu jeho práva „v pokoji užívať ... majetok“ zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ konštatuje, že všeobecné súdy rozhodli v jeho prospech, „ale to je všetko čo možno spraviť“, a ústavný súd zasa nemá právomoc konať a donútiť vysielateľa, aby došlo k vykonateľnosti súdneho rozhodnutia všeobecných súdov. Ďalej konštatuje, že mu zostáva posledná možnosť vymôcť peniaze prostredníctvom exekútora, čo má za následok

„prenesenie bremena na plecia sťažovateľa“. Je toho názoru, že ani začatie exekučného konania nemení nič na tom, že k porušeniu jeho práv na vykonateľnosť súdneho rozhodnutia už došlo. Konečné súdne rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť podľa sťažovateľa 4. mája 2010, avšak do doručenia sťažnosti ústavnému súdu nedošlo k jeho vykonaniu.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo P. L. zaručované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na vykonateľnosť súdneho rozhodnutia) a v čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru (ochrana majetku) porušené bolo.

2. Ministerstvo Spravodlivosti SR ako zástupca štátu (Slovenskej Republiky) je povinný uhradiť P. L. sumu vo výške 10.000.-€ do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Súčasne sťažovateľ žiada o ustanovenie advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave („ďalej len „krajský súd“) o odvolaní v rozsahu napadnutom vysielateľom sp. zn. 14 Co 127/2009 zo 4. mája 2010 v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu nebol ešte právoplatný, pretože až 20. júla 2010 krajský súd zaslal spis vrátane rozhodnutia o odvolaní Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), ktorý bude rozsudok krajského súdu doručovať; výrok rozsudku okresného súdu o tom, že vysielateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi 100 000 Sk, právoplatný bol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že k zásahu do jeho práv došlo ministerstvom spravodlivosti z dôvodu, že napriek jeho úspechu v konaní mu nebola vyplatená v čase doručenia jeho sťažnosti ústavnému súdu náhrada nemajetkovej ujmy v konaní o ochranu osobnosti. Ide o pohľadávku, ktorú však má vo vzťahu k žalovanému, a nie voči orgánu verejnej moci. Napriek tomu sťažovateľ označil za porušovateľa svojich práv štát – Slovenskú republiku, v zastúpení ministerstvom spravodlivosti. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy nie je oprávnený zasahovať do výkonu súdnych rozhodnutí, a teda nemôže byť ani poruшитelom sťažovateľom označených práv za nevykonanie súdneho rozhodnutia. Medzi sťažovateľom namietaným porušením jeho práv a zodpovednosťou ministerstva spravodlivosti ako zástupcu štátu za namietané porušenie práv sťažovateľa z dôvodu nesplnenia si povinnosti žalovaného nie je preto príčinná súvislosť a sťažnosť sťažovateľa je z tohto dôvodu zjavne neopodstatnená.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv ministerstvom spravodlivosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že sťažovateľ má k dispozícii možnosť podať návrh na výkon označeného rozhodnutia v exekučnom konaní podľa § 37 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010